

Να επαναφέρουμε τους «εξόριστους» της σύγχρονης ελληνικής οικογένειας στον πυρήνα της.

Σήμερα η παγκόσμια κοινότητα γιορτάζει την μέρα της [τρίτης ηλικίας](#) θέλοντας μ' αυτόν τον τρόπο να εκφράσει την ευγνωμοσύνη της για την προσφορά τους στην πρόοδο και ευημερία των κοινωνιών αλλά και να τονίσει πως οι άνθρωποι της τρίτης ηλικίας μπορεί να είναι απόμαχοι της δουλειάς αλλά μαχητές της ζωής.

Στην Ελλάδα της κρίσης η γιορτή της τρίτης ηλικίας προσλαμβάνει μια εντελώς άλλη διάσταση καθώς παράλληλα με την αναγνώριση της προσφοράς τους τονίζουμε πως το συμπύκνωμα της σοφίας τους κρίνεται εξόχως χρήσιμο στοιχείο στον επαναπροσδιορισμό της κοινωνικής οργάνωσης, της δομής και ανάπτυξης του κοινωνικού συστήματος με εξέχουσα θέση μέσα σ' αυτό την οικογένεια, την οικογένεια που βρίσκεται σε αποσύνθεση και κρίση.

Μια κρίση, που δεν σημαίνει απαραίτητα καταστροφή, αλλά και ευκαιρία επαναπροσδιορισμού ρόλων, θεσμών, σε μια προσπάθεια να πορευτούμε ως κοινωνία και ως χώρα σε μια αναγεννητική εποχή.

Στο πλαίσιο αυτό είναι αναγκαίο πιστεύουμε να μιλάμε για την ισχυροποίηση του θεσμού εκείνου που ως το πρώτο κύτταρο της κοινωνίας συμβάλει στην αναγέννηση του ανθρώπου και της κοινωνίας, του θεσμού της οικογένειας.

Η Ελλάδα αν διασώθηκε μέσα στην ιστορική της πορεία το οφείλει κατά την άποψή μας σε τέσσερεις βασικούς παράγοντες: στην οικογένεια, στην Εκκλησία, στην παράδοση και στον αυτοτροφοδοτούμενο οικονομικά, παραγωγικά και κοινωνικά κοινοτισμό. Στοιχεία τα οποία απεμπολήθηκαν στο όνομα μιας δήθεν προόδου τα τραγικά αποτελέσματα της οποίας πληρώνουμε ακριβά σήμερα με την παρακμιακή ακρισία που μας περιβάλλει απειλώντας την κοινωνική συνοχή και εθνική συνείδηση.

Τούτο σημαίνει πως οφείλουμε να επαναφέρουμε στο προσκήνιο εκείνες τις δομές και αξίες στην σύγχρονη ελληνική οικογένεια που παρά τις αλλοιώσεις που έχει υποστεί εξακολουθεί να αποτελεί το κύτταρο της κοινωνίας καθώς είναι η βάση, από την οποία εξαρτάται η ποιότητα, η στερεότητα και το μέλλον της κοινωνίας. Αν αυτό το κύτταρο είναι υγιές, αν η βάση είναι στερεή, τότε, χωρίς αμφιβολία και η κοινωνία θα είναι υγιής, η αντοχή της θα είναι μεγάλη και το μέλλον της θα είναι ευοίωνο.

Αφού λοιπόν η οικογένεια έχει τόσο μεγάλη αξία, ευνόητο είναι ότι πρέπει, αφ' ενός μεν να βοηθηθεί για να γίνει από την αρχή υγιής και στερεή, αφ' ετέρου οφείλει και η ίδια να μάθει να αγωνίζεται συνεχώς, για να αντιμετωπίζει τους κινδύνους που την περιβάλλουν και την απειλούν. Γιατί η οικογένεια σήμερα βάλλεται πανταχόθεν.

Βάλλεται εσωτερικά, από τα ίδια τα μέλη της αλλά και από εξωγενείς παράγοντες, από το φυσικό και ηθικό κακό που την περιβάλλει. Απειλείται από τα ελαττώματα, τις αδυναμίες και τα πάθη των μελών της, τα οποία νομίζουν ότι με τη βία θα κυριαρχήσουν το ένα στο άλλο. Απειλείται από τις δυσκολίες, που είναι φυσικό να συναντά κάθε οικογένεια στη διάρκεια του βίου της. Απειλείται και από όλους εκείνους, οι οποίοι με κάθε τρόπο προσπαθούν να την εκμεταλλευθούν.

Καθημερινά μας τριγυρίζουν κραυγές αγωνίας, προφορικές ή γραπτές, για την εγκληματικότητα, την αύξηση των ναρκωτικών, την ανεργία, την διάλυση της οικογένειας, τη φτώχεια, την παιδεία και για άλλα πολλά ακόμα, για τα οποία η κοινωνία μας δεν ήταν συνηθισμένη σ' αυτόν τον τρόπο ζωής.

Όλα τα παραπάνω προβλήματα πρέπει να μας ανησυχούν όλους, όμως περισσότερο θα πρέπει να ανησυχούν την Ελληνική Νεολαία.

Καθημερινά, η ζωή επιβεβαιώνει την άποψη του Αϊνστάιν που λέει: «Ο σύγχρονος άνθρωπος ζει στην εποχή των τέλειων μέσων και των συγκεχυμένων σκοπών και έχει καταντήσει αναισχυντα κερδοσκοπική».

Κέρδος χρημάτων, κέρδος δόξας, κέρδος αξιωμάτων και τιμών, δίψα για την ματαιότητα, τόσο λυσσαλέα, που αποσβολώνει πολλές τίμιες προσπάθειες δημιουργίας, ενώ οι τίμιοι περπατούν σήμερα στην κόψη του ξυραφιού.

Η σύγχυση και η θολούρα που κυριαρχεί στις μέρες μας «στην ανθρώπινη» κοινωνίας μας, οι πειρασμοί του σημερινού κόσμου, εκμηδένισαν την αντοχή μας, αλλά κυρίως δοκιμάζουν την αντοχή της Νεολαίας μας, αφού σε όλα τα προβλήματά τους λόγια και μόνο λόγια-ή κατά τον Όμηρο «έπεα πτερόεντα» παρατίθενται, παρά λύσεις στο πλαίσιο μιας προσπάθειας κοινωνικής ανασυγκρότησης και αναγέννησης.

Σε μια Ελλάδα όπου τα χωριά δεν είναι πια οι κυψέλες μιας αυτοτροφοδοτούμενης οικονομικής, παραγωγικής και κοινωνικής διαδικασίας και η δεξαμενή των δυνάμεων της πατρίδας μας αλλά ερημότοποι με μισογκρεμισμένες στέγες, σπίτια με κλειστά πορτοπαράθυρα με κάποιους γέροντες, φρουροί μιας άλλης ξεχασμένης εποχής να σέρνουν τα τελευταία βήματά τους.

Χωριά όπου η καμπάνα για το Σχολείο δε χτυπάει και η Εκκλησία λειτουργεί μόνο στη μνήμη του Αγίου της ή σε κάποια άλλη μεγάλη γιορτή, όπου θα κοινωνήσουν οι τελευταίοι Χριστιανοί του χωριού, η ανασύσταση της παραδοσιακής οικογένειας, κρίνεται απαραίτητη για την εθνική επιβίωση

Σήμερα που γιορτάζουμε την ημέρα της τρίτης ηλικίας οφείλουμε να επαναφέρουμε τους «εξόριστους» της σύγχρονης οικογένειας, τον παππού και την γιαγιά, στο επίκεντρό της. Να τους ξανατοποθετήσουμε μέσα στην οικογένεια δίνοντάς τους τον ρόλο που τους αξίζει, αντλώντας από το συμπύκνωμα της εμπειρίας και της σοφίας τους.

meteoronlithopolis.gr